

V temné kobce sloužící
vědám tajemným,
kolem baňky kouřící
těžký sladký dým.

Pavouk fešným hávem skryl
přístroj kouzelný,
krucifix i pentagram,
noci bezesný.

Zlato mění v olověnej prach,
zaříkadla, kouzla, čáry na stěnách.
Bledou tvář mu halí dlouhej vlas,
kousek z jeho kouzel dříme v každým z nás.

Babský ucho, žabí hlen,
černá magie,
kdo ví co děd zmatený
v rauši vypije.
V dáli soví houkání
a krkavců řev,
k šílenství ho dohání
- dá Medvědí krev.

Zlato mění v olověnej prach,
zaříkadla, kouzla, čáry na stěnách.
Bledou tvář mu halí dlouhej vlas,
kousek z jeho kouzel dříme v každým z nás.

Už jen kousek, vím,
věčné mládí vykouzlím,
starcům nevrlým a zlým
šanci dám.

Cestu správnou znám,
všechno potřebné už mám,
malý krůček ke štěstí,
to slovo však zapomínám.

Zlato mění v olověnej prach,
zaříkadla, kouzla, čáry na stěnách.
Bledou tvář mu halí dlouhej vlas,
kousek z jeho kouzel dříme v každým z nás.

Zlato mění v olověnej prach,
zaříkadla, kouzla, čáry na stěnách.
Bledou tvář mu halí dlouhej vlas,
kousek z jeho kouzel dříme v každým z nás.